

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Svikos s.r.o.**, IČ 26014513
sídlem 5. května 796/20, 568 02 Svitavy
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Městský úřad Svitavy**, IČ 00277444
sídlem T. G. Masaryka 25, 568 11 Svitavy

za účasti: 1) **N. T. H. L.**
bytem X
2) **N. V. V.**
bytem X

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Určuje se, že nezahájení řízení o odstranění části stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., a to střechy stavby na pozemku p. č. X v k. ú. X provedené v rozporu s územním rozhodnutím o umístění stavby a stavebním povolením Městského úřadu Svitavy, odboru výstavby, ze dne 1. 7. 2014, č. j. X, kterým byla

umístěna a povolena stavba „novostavba polyfunkčního domu na ulici X“ na tehdejších pozemcích p. č. X, p. č. X, st. X (nyní pozemku p. č. X) v k. ú. X a p. č. X v k. ú. Svitavy-předměstí, žalovaným je nezákonným zásahem a žalovanému se přikazuje, aby do 30 dní od právní moci rozsudku zahájil toto řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 23.456,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího právního zástupce JUDr. Tomáše Doležala, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále i jako „žalobce“) se žalobou ze dne 24. 4. 2019 domáhala poskytnutí soudní ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném podle ust. § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Tuto nečinnost spatřoval žalobce v tom, že žalovaný nezahájil řízení o odstranění části stavby, a to střechy stavby na pozemku p. č. X v k.ú. X, provedené v rozporu s územním rozhodnutím o umístění stavby a stavebním povolením Městského úřadu Svitavy, odboru výstavby, ze dne 1. 7. 2014, č. j. X, kterým byla umístěna a povolena stavba „novostavba polyfunkčního domu na ulici X“ na tehdejších pozemcích p. č. X, p. č. X, st. X (nyní pozemku p. č. X) v k.ú. X a p. č. X v k.ú. X, (dále jen „stavba“). V této žalobě tvrdil, že dne 6. 12. 2017 podal podnět k zahájení řízení o odstranění této stavby, který doplnil podáním ze dne 20. 11. 2018, a v žalobě tvrdil a prokazoval, že podal podnět k zahájení řízení o odstranění stavby žalovanému, ve kterém se domáhal zahájení řízení o odstranění zmíněné stavby. V žalobě dále tvrdil, že tento podnět nebyl řádně vyřízen, proto podal dne 27. 11. 2018 žádost nadřízenému správnímu orgánu, Krajskému úřadu Pardubického kraje, o uplatnění opatření proti nečinnosti ve věci vyřízení zmíněného podnětu. Žalovaný následně vyřídil podnět žalobce o zahájení o odstranění stavby sdělením ze dne 19. 12. 2018, v němž uvedl, že neshledal důvod k zahájení řízení o nařízení odstranění této stavby. Žalobce se dále obrátil na Krajský úřad Pardubického kraje jako nadřízený správní orgán žalovaného a uplatnil opatření proti nečinnosti podle správního řádu, avšak žalovaný usnesením ze dne 14. 1. 2019 mu nevyhověl. Proto žalobce podal uvedenou žalobu, ve které se domáhal vydání rozhodnutí ve věci řízení o odstranění zmíněné stavby. Krajský soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2019, č. j. 52 A 54/2019-74, tuto žalobu zamítl, když vycházel z konstantní soudní judikatury NSS, z níž vyplývá, jestliže je řízení zahajováno výlučně z moci úřední, tj. i řízení o odstranění stavby, tak se nelze domoci soudní cestou zahájení tohoto řízení a následného vydání rozhodnutí v řízení o ochraně před nečinností správních orgánů, protože „v souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájením správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2018, č. j. 6 As 363/2017-21, bod 21). Žalobce podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, přičemž celá věc se dostala až před rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, dlouhodobou a konstantní judikaturu změnil, když dospěl k závěru, že „[r]ozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j.

6 As 108/2019 - 39 uvedl, že dosavadní judikatura protiústavně znemožňovala přístup vlastníku či sousedovi pozemku, na kterém stojí podle jeho názoru nepovolená stavba, ke správnímu soudu, neboť této osobě neposkytovala proti nepovolené stavbě žádný prostředek ochrany, ačkoli tento vlastník nebo soused je významně nepovolenou stavbou dotčen na svých hmotných právech. Proto rozšířený senát zdejšího soudu dospěl k závěru, že ten, kdo tvrdí, že je dotčen na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona nezahájil řízení o odstranění nepovolené stavby (či stavby prováděné v rozporu s vydaným povolením), se může proti takové faktické nečinnosti správního orgánu bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.). Je-li podaná žaloba důvodná, určí soud, že nezahájení řízení z moci úřední je nezákonným zásahem. Současně přikáže stavebnímu úřadu zahájit řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona.“

2. Následně na základě tohoto rozsudku rozšířeného senátu NSS vydal NSS dne 26. 4. 2021 rozsudek č. j. X, kterým již výše zmíněný předchozí rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. X, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto zrušujícím rozsudku NSS v odkazu na závěry, obsažené ve zmíněném rozsudku rozšířeného senátu NSS, je obsažen názor, že zdejší soud musí žalobci umožnit změnu petitu žaloby, který vycházel z žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, a to tak, aby tento petit odpovídal nové změněné judikatuře NSS, tedy že krajský soud by měl umožnit žalobkyni upravit danou žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu a „nedospěje-li krajský soud k závěru, že je dán důvod pro odmítnutí žaloby, posoudí věcně, zda podmínky pro zahájení řízení o odstranění stavby byly skutečně naplněny. Shledá-li žalobu důvodnou, určí, že nezahájení řízení o odstranění stavby nezákonným zásahem a současně žalovanému přikáže v řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona zahájit.“
3. Žalobce bez výzvy soudu sám reagoval na tento závazný právní názor NSS a upravil svoji původní žalobu podáním ze dne 7. 6. 2020 v intencích závazného právního názoru NSS, tedy zejména upravil petit žaloby s tím, že soud by měl určit, že nezahájení řízení zmíněné stavby je nezákonným zásahem, a aby uložil žalovanému, aby do 30 dnů od právní moci rozsudku zahájil toto řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nedošlo k rozporu stavby s projektovou dokumentací a že studie zastínění neprokázala nepřípustné omezení slunečního svitu, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.
6. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Mezi účastníky nejsou sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti:
8. Žalovaný vydal dne 1. 7. 2014 územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení, a to stavby „Novostavba polyfunkčního domu na ulici X na pozemcích p. č. X, X st. X (nyní p. č. X) v katastrálním území X a p. č. X v katastrálním území X, a to na základě žádosti osob zúčastněných na řízení. Žalobce byl účastníkem tohoto řízení, v řízení nepodával žádné námitky a ani žádné opravné prostředky, když schválený stavební záměr nezasahoval do jeho práv. Poté však v průběhu realizace stavby dle názoru žalobce došlo

k odchylkám při fyzické realizaci zmíněné stavby, která již zasahuje do vlastnického práva sousedního objektu, a to domu č. X na pozemku p. č. st. X v katastrálním území X – město ve vlastnictví žalobce. Žalobce podal podnět k zahájení řízení o odstranění stavby z tohoto důvodu dne 6. 12. 2017, ve kterém tvrdil, že v rozporu se zmíněným územním rozhodnutím a stavebním povolením došlo při realizaci této stavby jednak k rozšíření horní hrany střechy na každou stranu při zachování půdorysu střechy a hlavně že došlo k výškovému navýšení budovy umístěním svislé konstrukce o výšce 70 cm mezi spodní částí střechy a vrchní částí střechy, čímž došlo k výraznému snížení činitele denní osvětlenosti obytných místností zmíněného sousedního rodinného domu žalobců č. X. Žalovaný dle názoru žalobce tento podnět věcně nevyřídil, proto se žalobce obrátil na nadřízený správní orgán, tj. Krajský úřad Pardubického kraje, a uplatnil opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. Krajský úřad Pardubického kraje sdělením ze dne 19. 12. 2018 žalobci sdělil, že neshledal důvody pro zahájení řízení o nařízení o odstranění předmětné stavby.

9. Krajský úřad Pardubického kraje následně vydal dne 14. 1. 2019 usnesení, v němž konstatoval, že došlo k navýšení budovy umístěním svislé konstrukce o výšce 70 cm mezi spodní část střechy a vrchní část střechy, tedy že *„došlo pravděpodobně ke změně stavby při její realizaci nebo k chybě při vypracování projektové dokumentace“*, zároveň Krajský úřad Pardubického kraje v tomto usnesení sice konstatoval, že *„krajský úřad shledal, určitý stupeň nedůslednosti a omezeného rozsahu vysvětlení přijatých závěrů ve správní činnosti stavebního úřadu“*, ale neshledal u žalovaného nečinnost a podnět žalobce k přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného k zahájení řízení o odstranění zmíněné stavby uvedeným usnesením odložil.
10. Jedním z podstatných hledisek pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného a tedy pro posouzení skutečnosti, že žalovaný nezahájil řízení o odstranění zmíněné stavby, je zjištění, z jakých důvodů v dané věci nebylo zahájeno řízení o odstranění části stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Tyto důvody jsou obsaženy zejména ve sdělení žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č. j. X, které bylo adresováno žalobci. Z tohoto sdělení vyplývají následující skutečnosti.
11. Žalovaný ve spojeném stavebním a územním řízení vydal stavebníkům, tedy osobám zúčastněným na řízení, územní rozhodnutí o umístění stavby a zároveň jim vydal i stavební povolení pro uvedenou stavbu. Zároveň z tohoto sdělení vyplývá, že i stavební úřad považoval uvedenou stavbu jako novou stavbu, tedy že se nejednalo o změnu dokončené stavby, když *„v době projednávání povolení stavby byla původní stavba fyzicky odstraněna“* (srov. bod 7 uvedeného sdělení žalovaného ze dne 19. 12. 2018, dále jen „sdělení stavebního úřadu“ nebo jen „sdělení“). Žalobce již v podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 6. 12. 2017 označeném jako „Žádost o odstranění neschválené stavby“ tvrdil, že stavba byla provedena v rozporu s vydaným společným rozhodnutím o umístění stavby a povolení stavby, když stavba podle těchto podmínek měla respektovat původní charakter budovy a zároveň měla respektovat i původní sklon střech, zároveň měla být stavba provedena podle projektové dokumentace pro územní rozhodnutí, kterou vypracovala Ing. arch. J. H., přičemž součástí této projektové dokumentace byl i popis architektonického řešení, podle něhož se nadále mělo jednat o přízemní stavbu s mansardovou střechou, respektující původní sklon střech. Žalobce již v tomto podnětu tvrdil, že stavba nebyla provedena podle této projektové dokumentace, když jednak měla

větší úhel sklonu střechy než původní objekt, horní hrana současné střechy se na každou stranu rozšířila při zachování půdorysu střechy, což pak vedlo ke změně úhlů střechy a došlo k výraznému snížení činitele denní osvětlenosti obytných místností domů žalobce na sousedním pozemku, což v podstatě konstatovala i studie zastínění z března 2018, kterou zpracovala společnost DEK Projekt s.r.o., kterou žalobce předložil stavebnímu úřadu. Žalobce v tomto podnětu zároveň odkazoval i na vyřízení své stížnosti, kterou vyřizoval tajemník Městského úřadu Svitavy, jenž potvrdil tuto skutečnost, že došlo k prokázání nedodržení normových hodnot denního osvětlení. Závěrem v tomto podnětu žalobce tvrdil, že došlo k výškovému navýšení budovy oproti původní budově, protože „z výkresové části projektové dokumentace je přitom zřejmé, že vrchní část střechy s nižším sklonem má plynule navazovat na spodní část střechy s vyšším sklonem,“ Žalovaný jako stavební úřad v tomto sdělení nedospěl k závěru, že by byly dány důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby. Žalobci sdělil, že uvedená část projektové dokumentace, z níž vyplývá, že uvedená stavba musí respektovat původní sklony střech, neznamená, že by měl být záměr stavby zrealizován v obdobném stavu jako původní objekt a že stavební úřad při kontrolních prohlídkách stavby dne 6. 6. 2017 a 25. 9. 2018 nezjistil rozpor prováděné stavby s ověřenou projektovou dokumentací a že uvedená podmínka zahrnující respektování původní sklony střech „neznamená, že se bude jednat o stejnou stavbu jako původní objekt“. Zároveň žalobci žalovaný v tomto sdělení uvedl, že mu muselo být „jasné“, že se bude jednat o novou stavbu a ne o úpravu stávající, že došlo ke změně projektové dokumentace a že žalobce neuplatnil žádné námitky v průběhu správního řízení, v němž byla stavba umísťována a povolována. Podstatný je však obsah bodu 13 uvedeného sdělení, v němž žalovaný jako stavební úřad konstatoval, že „co se týká denního osvětlení, tak tam nedodržení normových hodnot prokázáno dle studie zastínění bylo, ale ve věci již bylo vydáno pravomocné rozhodnutí a stavebník tak realizuje stavbu v dobré víře v souladu se společným rozhodnutím, tedy zejména ověřenou projektovou dokumentací stavby. Z tohoto důvodu je třeba tuto dobrou víru ctít.“ Z tohoto sdělení vyplývá a mezi účastníky tak není sporná skutečnost, že v důsledku skutečného provedení stavby došlo k nedodržení normových hodnot zastínění, což i vyplývá z usnesení Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14. 1. 2019, č. j. X, jímž nadřízený správní orgán žalovaného rozhodoval o přijetí opatření proti nečinnosti stavebního úřadu, potvrdil i tento nadřízený správní orgán, který uvedl následující: „Předmětem „sporů“ je údajné zastínění třech oken ve 2 NP domu čp. X umístěných na severovýchodní straně domu prosvětlujících kuchyň, jídelnu a obývací pokoj (ten je dále prosvětlen třemi okny ze západní strany). Podle projektové dokumentace ověřené stavebním úřadem k provedení stavby ve smyslu rozhodnutí č. j. X ze dne 01. 07.2014 je horní římsa mansardové valbové střechy ve výšce +6,48 m, tedy ve stejné výšce uvedené ve výkresu č. 11 na který se odkazuje podatel a který také odsouhlasil. Podle tohoto výkresu měla být tato římsa cca v horní polovině okenního otvoru 2 NP domu čp. X. Pokud je však skutečnost jiná a tato římsa je cca 70 cm nad okenním otvorem, došlo pravděpodobně ke změně stavby při její realizaci, nebo k chybě při vypracování projektové dokumentace. Posouzení a vyhodnocení tohoto stavu je zcela v kompetenci stavebního úřadu“.

12. Tedy i nadřízený správní orgán žalovaného nezpochybnil tvrzení žalobce, že v dané věci mohlo dojít a nepochybně i došlo ke změně výškového uspořádání stavby oproti ověřené projektové dokumentaci, a to z důvodu umístění svislé konstrukce o výšce 70 cm, což mělo za následek nedodržení jednoho z požadavků na stavby, konkrétně se jedná o denní a umělé osvětlení, větrání a vytápění (§ 11 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických

požadavcích na stavby). Podle citovaného ustanovení zmíněné vyhlášky (§ 11 odst. 2) obytné místnosti musí mít zajištěno denní osvětlení v souladu s normovými hodnotami. Sám žalovaný, tedy stavební úřad, v bodu 13 zmíněného svého sdělení, konstatoval, že nedodržení normových hodnot dle studie zastínění v případě denního osvětlení bylo prokázáno, tedy v důsledku realizace stavby došlo k nedodržení jednoho z technických požadavků na stavby dle vyhlášky č. 268/2009 Sb.

13. Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazujícího, nebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
14. V projednávané věci nepochybně zmíněné povolení o umístění a povolení stavby ze dne 1. 7. 2014 a příslušná projektová dokumentace nevycházela z toho, že by tato stavba byla koncipována tak, že by došlo k nedodržení výše uvedeného technického požadavku na stavbu, ostatně to nevyplývá ani ze zmíněného sdělení stavebního úřadu, tedy žalovaného. Pokud v souvislosti s realizací stavby dojde k porušení jednoho ze základních požadavků na stavbu podle zmíněné vyhlášky, které například nebylo řešeno nějakou výjimkou, respektive rozhodnutím stavebního úřadu o výjimce z technických požadavků na stavbu (§ 169 stavebního zákona), tak v případě takto realizované stavby zajisté lze dospět k závěru, že stavba nebyla provedena v souladu se stavebním povolením, v daném případě s rozhodnutím o umístění a povolení zmíněné stavby.
15. Důvody, které vedly žalovaného k nezahájení řízení o odstranění stavby, byly v podstatě dva a jsou uvedeny v odstavci 13 výše zmíněného sdělení žalovaného ze dne 19. 12. 2018. Žalovaný v něm uvádí, že *„co se týká denního osvětlení, tak tam nedodržení normových hodnot dle studie zastínění bylo, ale ve věci již bylo vydáno pravomocné rozhodnutí a stavebník tak realizuje stavbu v dobré víře, v souladu se společným rozhodnutím, tedy zejména ověřenou projektovou dokumentací. Z tohoto důvodu je třeba tuto dobrou víru ctít.“* Jedním z důvodů tedy byla dle názoru žalovaného potřeba ochránit dobrou víru stavebníků v dané věci, a další skutečností bylo tvrzení stavebního úřadu, že *„u sousední stavby ve vlastnictví žadatele jsou okna, která jsou umístěna ve stěně na hranici pozemků k předmětné stavbě, a která jsou dnešní situaci důvodem předmětného sporu. Tato okna nejsou rovněž v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecních požadavcích na výstavbu (§ 25 odst. 6). O povolení výjimky z tohoto ustanovení vyhlášky požádáno nebylo. I v tomto případě je nutné ctít práva, které žadatel nabyl v dobré víře tím, že mu stavební úřad vydal příslušná povolení (územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení). Každé zjištěné pochybení stavebního úřadu z minulosti není pro něj lichotivé, ale je bohužel realita, se kterou se musí vypořádat. Kdyby při povolování stavby žadatele byly důsledně dodrženy obecné požadavky na výstavbu, nebyla by ve stěně na hranici žádná okna a dnešní spor by neexistoval. Umístění oken na hranici se sousedním pozemkem stavebník takové stavby výrazně omezuje možnost budoucí zástavby, což je v rozporu s ustanovením § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.“* Oba dva důvody dle názoru krajského soudu nemohou obstát jako důvody pro nezahájení řízení pro odstranění zmíněné stavby.
16. V případě stavby prováděné v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu musí jít o podstatnou odchylku od stavebního povolení nebo souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, když v opačném případě, tedy když se nejedná o

podstatnou odchylku, může stavební úřad postupovat podle § 121 stavebního zákona, v takovém případě stavebník vyznačí v dokumentaci skutečného provedení stavby tuto nepodstatnou odchylku, kterou stavebnímu úřadu předloží spolu s oznámením o používání stavby a stavební úřad jí vezme na vědomí. Pokud se však nejedná o nepodstatnou odchylku, což v daném případě netvrdil ani stavební úřad, tj. žalovaný, tak v takovém případě jsou dány podmínky pro zahájení řízení o odstranění stavby, a jak žalobce správně v žalobě uvedl, „*při splnění podmínek § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je stavební úřad povinen řízení o odstranění stavby zahájit, a to bez jakéhokoli podnětu či návrhu*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ans 11/2010-193).

17. Právní úprava v tomto případě neumožňuje stavebnímu úřadu, aby aplikovat institut ochrany dobré víry stavebníka, protože kdyby tomu tak bylo, tak by v podstatě nemuselo být žádné řízení o odstranění stavby zahajováno s odkazem na dobrou víru stavebníka. Navíc stavebník, v daném případě osoby zúčastněné na řízení, nemá ochránit dobrá víra, když v důsledku navýšení stavby musely si být vědomy, že může dojít ke zmíněnému porušení obecného požadavku na výstavbu v důsledku zastínění oken vedlejšího domu ve vlastnictví žalobce. K tomu je třeba dodat, že pouhým uplynutím času nemůže být nepovolená stavba zlegalizována a zůstává nepovolenou tak dlouho, dokud nebyla stavebním úřadem dodatečně povolena nebo dokud nebyla odstraněna (srov. rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 20. 10. 1998, č. j. 31 Ca 250/97-23, dále i například Kumprecht, P., Stavební zákon v otázkách a odpovědích a soudní praxi, nakladatelství ASPI 2002, strana 110).
18. Zahájení řízení o odstranění stavby ale ještě neznamená, že stavba musí být odstraněna, neboť i takovou stavbu lze dodatečně povolit za podmínek uvedených v § 129 odst. 3 stavebního zákona. V takovém případě „*zákonodárce dává správnímu orgánu vodítko tím, že demonstrativně vyjmenovává, s čím musí být daná stavba v souladu, aby bylo možno ji posoudit jako stavbu v souladu s veřejným zájmem: je vyžadován souladu stavby s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a dále je nutné, aby stavebník v řízení o odstranění stavby podal žádost o její dodatečné povolení a předložil povolení a doklady vydávané stavebním úřadem jako k žádosti o stavební povolení. Pokud stavebník splní všechny shora uvedené podmínky, a není zde žádná jiná okolnost, která by soulad s veřejným zájmem vylučovala, stavební úřad stavbu dodatečně povolí. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že dodatečně povolit je možno jen stavbu výjimečnou, originální či stavbu společenského významu a že v daném případě přichází v úvahu pouze odstranění stavby. Stejně tak na soulad stavby s veřejným zájmem nemá vliv skutečnost, že je již v obci několik staveb stejného určení či nikoliv.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 - 164). Navíc „*stavbu ...bez stavebního povolení nelze bez dalšího považovat za závadnou, jelikož opačný závěr by znamenal, že všechna řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona - nyní § 129 odst. 1 písm. b) - poznámka krajského soudu, by nutně ústila v rozhodnutí o odstranění takovéto stavby*“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2003, č. j. 30 Ca 12/2003 - 44).
19. Rovněž druhý důvod pro nezahájení řízení o odstranění stavby sám o sobě bez dalšího obstát nemůže, neboť, jestliže, jak žalovaný v uvedeném sdělení tvrdí, okna vedlejšího domu ve vlastnictví žalobce nejsou rovněž v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., tak v takovém případě se může jednat rovněž o stavbu provedenou v rozporu se stavebním

povolením, v takovém případě by ovšem musely být zjišťovány další podmínky týkající se zahájení řízení o odstranění takové stavby, nelze však tuto skutečnost uvádět jako důvod pro nezahájení řízení o odstranění předmětné stavby, jež je předmětem tohoto soudního řízení.

20. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v daném případě byly dány podmínky pro zahájení řízení o odstranění zmíněné stavby, přičemž v souladu s výše uvedenou judikaturou NSS dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná, a rozhodl tak, jak je ve výroku I. uvedeno.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce měl právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a tyto náklady na řízení zahrnují náhradu soudních poplatků za žalobu a kasační stížnost ve výši 7.000 Kč, dále odměnu a paušální náhradu za 4 úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání správní žaloby, podání kasační stížnosti a podání úpravy podání žaloby ze dne 7. 6. 2021), tedy 4 x 3.100 Kč a 4 x 300 Kč, tedy 12.400 Kč, k tomu DPH ve výši 2.856 Kč, celkem náklady řízení činí 23.450 Kč (§ 3, 7, 9, 11 a 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. září 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu